

sekce tvoří a v níž jsou jinak spojeny. Stěžovatelka se nakonec táže, proč tedy zákon neudělal místo jednotné komory dvě lékařské komory a to českou a německou komoru lékařskou, když by takto sekce obmyslil samostatností v každém ohledu? K tomu lze tolik odpovědět, že právní předpis oním rozdělením zamýšlel vyhovět požadavkům národnostní autonomie tak dalece, aby každá národnostně rozdělená sekce měla zcela svoji samostatnost, ale pouze na venek chtěl udržeti společnou komoru jako jednotnou autonomní korporaci. Je-li však dle posavadních vývodů též německá sekce Moravské lékařské komory samostatným právním podmětem, nemohla vymáhající věřitelce na základě rozsudku vydaného proti Moravské komoře lékařské povolena býti exekuce vnučenou správou práva německého odboru komory na vybírání členských příspěvků, poněvadž proti ní exekuční titul nevzešel a netřeba obírat se úvahami o tom, zdali exekuce byla vůbec ve smyslu Šu 15 ex. ř. přípustna a zda navrhovaný způsob zpeněžení zabaveného práva (§ 331 druhý odstavec a 334 ex. ř.) lze povolit.

Čís. 5731.

Ku dědické přihlášce ze zákona stačí, že byl uveden příbuzenský poměr, zakládající dědické zákonné právo. Okolnost, že zůstavitel v závěti se vyjádřil, že jest nucen dáti dědice pod opatrovnictví pro jeho lehkomyslný způsob života, a že pozůstalostní soud současně zařídil, by u příslušného soudu bylo zavedeno řízení o zbavení svéprávnosti, neopravňuje ještě k tomu, by pozůstalostní soud odmítl bezpodmínečnou přihlášku dědicovu nebo vyčkával s projednáváním pozůstalosti až do rozhodnutí v řízení o zbavení svéprávnosti.

Dědic povoláný závětí nemůže se přihlásiti k pozůstalosti ze zákona, aspoň ne po tak dlouhou dobu, dokud není soudně uznáno, že závěť není platnou.

(Rozh. ze dne 4. února 1926, R II 4/26.)

Pozůstalostní soud nepřijal k soudu dědickou přihlášku Jana A-a ze zákona. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Napadenému usnesení se odporuje z důvodu zřejmého rozporu se spisy a se zákonem. Stěžovatel podal svým vykázaným právním zástupcem dne 16. července 1925 k pozůstalosti »bezvýhradnou dědickou přihlášku«, které soud nepřijal jednak proto, že neobsahuje důvod (titul), z jakého se přihláška činí, jednak proto, že v poslední vůli zůstavitelky jest ustanoveno, že dědic Jan A. má býti dán pod opatrovnictví pro svůj dosavadní způsob života a že proto musí napřed býti o tom rozhodnuto. Tyto důvody nemohou obstát před zákonem. V Šu 121 nesp. říz. jest nařízeno, že dědická přihláška musí míti náležitosti Šu 799 a 800 obč.

zák. Stěžovatel sice neuvedl výslovně, že se přihlašuje k pozůstalosti ze zákona, toho však není vždy zapotřebí, neboť se praví v §u 799 obč. zák., že dědic, jenž se přihlašuje, má právní důvod vykáhati. Tomu stěžovatel vyhověl udav, že je synem zůstavitelky a jiných dědiců ve stejném pořadí že není. Tvrdil tedy alespoň příbuzenský poměr, kterým se zakládá jeho zákonné právo dědické, což bylo také poslední vůlí a úmrtním zápisem prokázáno. Stěžovatel byl, jak tvrdí a vychází z úředního oznámení, již zletilým a svéprávným, tudíž oprávněn, by samostatně nebo svým vykázaným zástupcem podal k pozůstalosti přihlášku třeba i bezvýjimečnou. Ta okolnost, že zůstavitelka v poslední vůli se vyjádřila, že jest nucena dáti ho pod opatrovnictví pro jeho lehkomyšlný způsob života a že pozůstalostní soud chtěje tomu vyhověti, současně, ale teprve po podání dědické přihlášky zařídil, by u příslušného soudu bylo zavedeno řízení o zbavení svéprávnosti, neopravňuje ještě nikterak k tomu, by pozůstalostní soud odmítl bezpodmínečnou jeho dědickou přihlášku nebo vyčkával s projednáváním pozůstalosti až do rozhodnutí v řízení o zbavení svéprávnosti. Kdyby tedy šlo jen o tyto důvody, nebylo by lze dědickou přihlášku stěžovatelovu ze zákona odmítnouti, poněvadž dle §u 122 nesp. říz. musí každá dědická přihláška, vyhotovená v předepsané formě, býti k soudu přijata a k pozůstalostním spisům vzata. Avšak dědická přihláška, o kteréž bylo takto rozhodnuto, byla podána, jak již uvedeno, ze zákona a teprve po rozhodnutí pozůstalostního soudu, kterým bylo její přijetí odmítnuto, opravil, správně změnil ji stěžovatel v bezvýhradnou dědickou přihlášku ze závěti, vysvětluje, že se teprv dozvěděl, že zůstavitelka ho ustanovila v závěti universálním dědicem. O této druhé dědické přihlášce a o tom, zda lze původní přihlášku takto změnit, nebylo dosud pozůstalostním soudem rozhodnuto, pročez bude mu teprve náležeti, by bezodkladně v tom směru rozhodl. Na tomto místě jest toliko zkoumati, zda nižší soudy právem původní dědickou přihlášku ze zákona odmítly. Bylo již shora prokázáno, že z důvodů jimi uvedených nikoli. Avšak dědic povoláný posledním pořízením nemůže se přihlásiti k pozůstalosti ze zákona, aspoň nikoli po tak dlouho, pokud nebylo soudně uznáno, že závěť není platnou. Proč tak nemůže učiniti, plyne z ustanovení §u 808 obč. zák. Proto správně nebyla dědická přihláška ze zákona k soudu přijata, zvláště když ani stěžovatelem ani kým jiným nebylo ani tvrzeno, že poslední vůle zůstavitelky u soudu prohlášená není platná.

Čís. 5732.

Ku nabytí z á s t a v n í h o práva nestačí nálepky, vyznačující nabytí v l a s t n í c k é h o práva.

Jde-li o plnění peněžité, přísluší nárok z důvodu použití cizí věci ve prospěch třetího (§ 1041 obč. zák.) jen tehdy, bylo-li k tomu použito p o h l e d á v k y nárokujícího, t. j. přišel-li o svou pohledávku.

Odpůrčí nárok.

Úmysl dlužníkův nemusí směřovati p ř í m o ku zkrácení věřitelovu. Stačí úmysl nepřímý, t. j. když si dlužník vytkl sice za konečný cíl něco